

двама, може би... — Той не се изказа: нѣщо му се спрѣ езыка.

— Азъ мисля, че той трѣба да разбере. За насъ младитѣ това не е, какъ да кажа... Какъ! Да заровишъ младини въ единъ черенъ трудъ, безъ да си вземешъ пая отъ младини... Че да се впрѣгнешъ само въ тая работа, то е да се зачернишъ въ грубъ трудъ..

— Ето! — едва отвърна Стойко.

— А да се обърне това имение въ пари, би имало и за тебъ и за сестрата, за да живѣете на воля до край, кждето искате на западъ.

— Не, само това нѣма да бжде! — отвърна решително Стойко, жегнатъ отъ онова, що се мѣрна предъ погледа му.

За мигъ той си представи: кжщата, нивята въ чужди ржце; и той минава край тѣхъ и не може да влѣзе въ своя домъ, гдето се е раждалъ, гдето е прекаралъ най-мили години.

— Не вѣрвамъ, че ти можешъ понесе живота, който тѣй охотно живѣй баща ти. Ние сме друго поколение, съ други разбирания, съ други желання.

— Азъ ще се помжча да си наложа.

— Ако можешъ.

— Защо да не мога, — се възмогваше нѣкаква вѣра въ душата на Стойка. Какво, че ще свърша право или каквото и да било. Висшитѣ науки сж за мене, да бжда образованъ, да не се чувствамъ униженъ предъ моитѣ връстници, че стоя по-доле отъ тѣхъ; но азъ мога да си управлявамъ бащинията и така азъ ще останана вѣренъ на бащино желание и на себе си, че ще бжда човѣкъ образованъ.

— Кой знае, но мене това ми се струва непосилно за насъ младитѣ... Тогазъ бихъ казалъ: защо ти е висше образование... По добрѣ залови земледѣлческо.

— Не; не ми е нужно то. Азъ искамъ да бжда равенъ съ моитѣ другари. А за специалность, азъ мога